

i modsat Retning, nemlig paa den ene Side Frygten for Sygdommen, der under en Epidemi betager Alle og driver dem hen til Lægen, og paa den anden Side den forunderlige Frygt for Lægen, der undertiden behersker Almueen. Jeg tror ikke, der er nogen Grund til i Slige Tilfælde at fritage den, der kan betale, for at yde Betaling; man kommer ellers let ind paa en vanffelig Bestemmelse, idet man gjør det til en Værsag, om man skal betale eller ikke; det er bedre at sige, at de, der vedkjende sig Trangen, faae Hjælp, de, der ikke vedkjende sig den, derimod ikke.

B. Petersen: Skjøndt jeg ikke har meget Haab om, at der skal blive taget stort Hensyn til de Yttringer, jeg vil fremsføre, kan jeg dog ikke holde mig tilbage fra at sige et Par Ord med Hensyn til de Udgifter, der omhandles i §§ 61 og 64, dels med Hensyn til Dødstumme, Blinde og Ddioter, dels med Hensyn til Sindsfyge. Det har altid været mit Ønske, at disse Udgifter skulde udredes som Statsudgifter. Naar den Slags Sygdom kommer ind i en Familie, paalægges der jo derved denne en stor Byrde; som rammer baade de mere og de mindre Velhavende; og denne Slags Ulykker, som Ingen kan tage sig i Aigt for, tror jeg bør i en velordnet Stat bæres af hele Samfundet, saaledes at Enhver, som henvender sig derom, kan faae Hjælp i den Anledning. Dette kan vel imidlertid, som Forholdene ere, ikke ret godt ske; men hvad er det da, som Regeringen foreslaar? Er det, at Amtet skal yde Noget til Kjøbstæderne? Nei, det er det ikke; det, som Regeringen foreslaar, gaar kun ud paa, at Kommunerne selv skulle afholde Udgifterne, men at disse dog skulle fordeles paa større Kredse. Disse Syge, om hvilke Ministeren nys sagde, at man i Sindsfygeanstalterne ønskede, at de snarest mulig maatte komme under Behandling, findes jo ogsaa i de mindre Kjøbstæder. Men, naar en lille Kjøbstad paa et Par Tusind Indvaanere bliver belempret med 2 til 3 Sindsfyge, hvilket meget godt kan hændes sig, da vil dette jo medføre en ikke ubetydelig Udgift for en saa lille Kommune, idet Udgifterne ved en Sindsfygs Ophold paa Sindsfygeanstalten, saavidt jeg veed, andrage 2—300 Rd. (En Stemme: 100 Rd.!) Er det kun 100 Rd.? Jeg tvivler dog derom; men lad selv denne Opgielse være rigtig, saa vil alligevel 3 til 4 Sindsfygs Ophold paa Sindsfygeanstalten dog for den lille Kjøbstad paa 2,000 Indvaanere medføre en forøget Skattebyrde af 3—400 Rd. Forbed dette efter Formue og Leilighed paa et Par Tusind Indvaanere, og De ville finde, mine Herrer, at Forøgelsen i Skattebyrden bliver meget stor. Jeg tror, at disse smaa Kjøbstæder have det samme Krav paa Statens Omhu som Landet, og jeg tror, der er Billighed for, at disse Udgifter, ligesom i de mindre Landkommuner, blive fordelte paa et større Distrikt. Det er derfor, jeg

indtrængende vil anbefale, at man følger Regeringens Forslag, hvorefter Udgifterne fordeles paa Amtsrådskredsen og de i samme liggende Kjøbstæder efter Folketal. Det maa jo erindres, at der ogsaa kan være den Kjøbstad, hvor der aldeles ingen Sindsfyge er, og det kan være, at der i samtlige Kjøbstæder i Amtsrådskredsen ikke har været nogen saadan i det paagældende Aar, og i saa Fald skulle jo Kjøbstæderne alligevel betale deres Bidrag til Omkostningerne ved Landets Sindsfyge, idet Kjøbstad og Land staa fast og Brast med hinanden. Det Gode, der tilsigtes ved Foranstaltningen, er jo at skaffe de Sindsfyge hurtigst mulig ind paa Sindsfygeanstalten, og dette Gode tilskrives ligesaa godt Landkommunerne som Kjøbstadkommunerne.

Ordføreren: Jeg skal ikke dvæle ved Spørgsmaalet om Fordelingen. Jeg tror nemlig, at det hører til de Ting, hvorom viselig Enhver kan udtale sin Anskuelse, men hvor man neppe omvender mange Sjæle; det er af de Spørgsmaal, hvor formodentlig de fleste Medlemmer i Forveien ere temmelig paa det Rene med, hvorefter de ville stemme. Jeg skal derfor ikke forlænge Forhandlingen ved at fremsætte yderligere Grunde og Modgrunde i denne Henseende. Derimod skal jeg tillade mig nogle Bemærkninger med Hensyn til nogle andre Punkter, som ere bleve berørte. Forfaavidt den ærede Landstingsmand for 1ste Kreds (Madvig) yttrede, at der imod vort Vædringsforslag under Nr. 70 talte den Omstændighed, at der ikke var foreskrevet og ikke godt kunde foreskrives noget Lægemiddel, som kunde anvendes imod Folk for at faae dem til at underkaste sig den Lægebehandling, der omhandles, vil jeg blot dertil bemærke, at det dog alligevel ikke er uden al Betydning, at Budet staar i Loven. Det er i alt Fald saaledes nu, at der paahviler Personer af Almueen paa Landet en Forpligtelse til at lade sig tage under Kur for disse Sygdomme, og, naar man nu har kunnet komme ud af det i saa mange Aar, uden at føle Alenper ved, at der mangler bestemte formelle Lægemidler imod de Paagældende, forekommer det mig, at man ogsaa nok maa kunne det fremdeles. I Dvrigt indrømmer jeg, at det Nærmere med Hensyn til denne Sags Ordning ikke hører hjemme i en Lov som denne; men jeg tror, at man dog ikke bør lade en saadan Anomali blive staaende som den, at det paahviler en vis Klasse af Befolkningen, Almueen paa Landet, en Forpligtelse til at lade sig tage under Kur, som ikke paahviler Andre. — Hvad dernæst angaar den Bemærkning, der blev gjort med Hensyn til vort Vædringsforslag under Nr. 73, da skal jeg tillade mig at sige, at jeg ingenlunde nærer nogen Frygt for, at det blot skulde blive en Værsag, om man i Tilfælde af epidemiske Sygdomme vil forlange sig helbredet paa offentlig Bekostning eller ikke.